

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

15. Quid valeat mafis pro defunctis, Missa applicata. An Bulla Cruciatae.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

§. XVI. Cui magis prodest Missa, ei, qui illam audit, an ei, cui Sacerdos eandem applicat?

Rursus quid melius, Missa simul dicta, an successivè?

Denique Missa ante, an post mortem celebrare?

1. Quæsit olim, paupercula Vidua quid consuleret faceret pro suo viro defuncto, curare aliquas Missas pro eo offerri, an ipsam pro eodem aliquas Missas audire. Dixi huic interrogationi responderi posse ex Deologo disp. 19. de Euch. sect. 12. num. 234. Si queratur (ait) num. plus emolumenti afferat, & quod sit utilius homini audire Missam, an petere, ut pro se absente offeratur, existimo, habere, se sicut excedens, & excessum: Nam, quod attinet ad effectus remissionis poenæ, plus proderit Missa absenti specialiter applicata; quoad impetrandum vero auxilia, præservandum à periculis & alia similia, consulem regulariter magis quod audiretur Missa, quam quod in absentia pro ipso offerretur. Cum enim impetratio hæc non sit semper infallibilis, ut supra (d. disp. 19. sect. 9. an. 131.) vidimus, crederem cæteris paribus, facilius exaudire Deum pro eo qui reverenter, & devotè adest Sacrificio: sic enim videtur fuisse congruum ad conciliandam reverentiam, & devotionem erga Sacrificium istud, & hoc ipsum non raro miraculis, & signis extraordinariis videtur Deus ipse comprobasse. Hæc ille.

2. Cum igitur ea vidua, maxime interderit Satisfactionem pro anima vii in Purgatorio, forte existenti, melius facturam existimavi, si Missas curaret viro applicandas, quia Missa applicata, ut dictum est, magis prodest ad satisfactionem poenæ, quam solum audire.

3. Ad eius tamen solamen addidi; Missam auditam multum prodesse, etiam per modum impetrationis ad poenæ remissionem. Sicut enim duplici via potest quis obtinere remissionem poenæ ob factum v. g. à se commissum, contracta. Primum, si compenset dando alterum tantum: Secundò, si agat Dominum ut liberaliter remittat. Sic proportionaliter Missa applicata satisfacit pro poenâ debita, veluti datur compensationem ex thesauro meritorum Christi; at Missa eadem audita impetrat, per modum orationis, remissionem liberalem ejusdem poenæ, illa igitur paupercula, multis Missis auditis, fortasse impetrabit remissionem poenæ sui vii ad quam remissionem una, vel altera Missa applicata, forte non sufficeret.

3. Dixi eadem, melius facturam, pro concupita satisfactione vii, si eas Missas eodem die simul celebrandas, curaret quam successivè. Sic S. Antoninus in Summa p. 1. tom. 10. c. 2. §. 5. Homob. de exam. tract. 4. cap. 14. q. 12. fin. Ratio consilij fuit, quia quamvis magis mereatur ille, qui centum v. g. Missas successivè diebus celebrandas curet, quam qui simul, eodem die, quia nimirum, sic divinus cultus, per eum magis extenditur, & quamvis quoad fructum Satisfactionis adsit æqualitas ut æquales supponuntur in numero Missæ: tamen, qui eodem die curat dicenda, citius exhibet Deo Satisfactionem, & citius animam à Purgatorio liberat.

4. Denique eidem interroganti, quid pro se ut faceret, curaret, ut sibi applicentur Missæ, dum viveret, an post mortem? Dixi, melius, dum viveret. Ita March. de ord. tr. 3. p. 2. c. 34. a. n. 1. alique. Ratio potissima fuit, quia post mortem lucrabitur Satisfactionem, dum vivit tam Satisfactionem, tum meritum.

§. XV. Quid valeat magis pro Defunctis, Missa applicata, an Bulla Cruciatæ.

1. Instabit aliquis (ne id hæc occasione taceam) quæretque, Quid huic Viduæ modicam pecuniam habenti consulerem magis: Vt curaret duas Missas offerri pro anima sui vii, an potius, ut Bullam Cruciatæ, quæ pro Defunctis distribui solet acciperet?

2. Respondi, nihil videri, cæteris paribus, utrumque Animæ vii facturam, si Bullam sumeret, quæ pro defunctis, sive per modum suffragij, sive alio modo. Plena ratio pro Defunctis. Ratio responsionis datur duobus illis propositionibus: altera est, vim huiusmodi in Missa acta secundo, seu quoad effectum finitam, & limitationem, ut supra cap. 2. §. 1. a. n. 1. quare potest frequenter accidere, ut una vel altera remissionem poenæ quam quis debet. Altera est, quod indulgentiam plenariam satisfieri potest pro quibuslibet debitis, sic enim ea definitur ex Laym. lib. 3. art. 2. num. 1. & passim. Indulgentia plenaria est, quæ conceditur, ut omnem poenam in purgatorio, pro peccatis remittat.

Ex his ita conficitur ratio. Missa applicata non per sufficit ad remissionem totius poenæ, Indulgentia plenaria sufficit. Ego quoad hoc, quod videtur dit fructuosior Indulgentia, seu Bulla Indulgentia conferens.

3. Dixi (cæteris paribus) ut interim ab illis quæstionibus, quæ possent fieri de certitudine indulgentiæ, & de aliis emolumentis Meriti, vel Imperpetuo provenientibus in Missa, de quibus fuit Theologorum Indulgentiæ, & de Missa. Semper autem ponimus certam esse Indulgentiam, qualis præbuit hæc ex Bulla Cruciatæ. Lege Ludovic. a Cruce Bull. Cruciatæ. d. 1. dub. 1. & 2.

§. XVI. An Parochus teneatur aliquam Missam applicare pro suis vicinis.

1. Ex Tridentino sess. 23. de refor. c. 1. in fine, quod habet. Cum præcepto divino mandatum sit, ut quibus animarum cura commissa est, oves suas pro his Sacrificium offerre, &c. colligunt nonnulli præceptum divinum, ut Parochus, & propter extensionem rationis, Pontifex, Episcopus, Superioremque fructum quicumque, aliquoties saltem in anno Missam applicet pro suis subditis. Et Sotus quidem in 4. dist. 13. q. 1. art. 2. & de Inst. lib. 9. q. 3. art. 1. circa medium, tempore Missæ pro iis offerre Parochum debere existimat. Ita de Sacra. d. 4. q. 2. p. 7. solum, diebus Dominicis aut in hebdomada, Marchinus de ord. tract. 3. p. 2. q. 3. saltem diebus solemnibus.

2. Non pauci id confirmant ex eo, quia Parochus tenetur celebrare quoties populus tenetur audire. Missam ut supra lib. 1. c. 6. §. 2. n. 1. diximus, ergo tenetur etiam applicare pro Populo.

3. Non est autem quæstio, quando forte Parochus alio titulo, v. g. fundatore, vel elemosynario, neque quando, ex legitima consuetudine, vel statuto esse in nonnullis Hispaniæ locis notat N. g. n. t. enim quis dubitat teneri?

4. In nostra igitur quæstione dico non adesse obligationem in Parocho, vel Superiore. Ita Val. de gram. d. 234. c. 4. n. 27. alios citans. Ratio est, quia in c. 6. n. 4. diximus, non est apponenda gravis obligatio, illa non constat, ut certe hic non constare ex contrariæ rationis iam patebit.

5. Ad Tridentinum enim respondeo, ibi dici quod adest præceptum divinum, ut oves suas Parochus offerat & sacrificium pro iis offerat. sed non dici, quod sacrificium pro iis particulariter applicet, satis igitur ex universaliter pro iis oret in Sacrificio.

Adde, esse Theologorum doctrinam, quod præceptum quoddam fertur indeterminatè, ad quod obligat, donec à Superiore determinetur, quia cum possit ut indeterminatum in executionem extendatur, fertur præceptum prædictè tunc esse completum, quia adest præceptum divinum indeterminatum, quod tunc in vita communicandi, ibi, Nisi manducaveritis carnem filij hominis, &c. quod non explicat de temporibus, & quando, ideo ad nihil saltem extra præceptum